

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 maja 2017r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od V. L. Towarzystwa (...) na (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz H. K. kwotę 5441,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lipca 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2067 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniosła strona pozwna.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu :

1. naruszenie art. 819 § 1 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie;

2. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, tj. :

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie sprzeczność ustaleń sądu I instancji z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, błędne ustalenie, że postanowienia regulujące sposób wyliczenia świadczenia wykupu nie określają głównego świadczenia stron oraz błędne ustalenie, że w sprawie zachodzą okoliczności świadczące o tym, że postanowienia umowy ubezpieczenia łączącej strony regulujące sposób wyliczenia świadczenia wykupu zostały sformułowane niejednoznacznie,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie dokładnego oraz zrozumiałego wyjaśnienia podsatwy prawnej wyroku w jego uzasadnieniu;

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 385 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że postanowienia regulujące sposób wyliczenia świadczenia wykupu skonstruowane zostały w sposób niejednoznaczny, podczas gdy postanowienia te szczegółowo oraz w sposób oczywisty określały zasady ustalenia wysokości świadczenia wypłaconego ubezpieczającemu w razie rozwiązania umowy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji, jak również oparte na nich rozważania prawne.

Żaden z podniesionych w apelacji zarzutów zarówno naruszenia norm prawa procesowego jak i materialnego nie okazał się trafny.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I Instancji jest swobodna, lecz na pewno nie dowolna, nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wskazał dowodowy, na których oparł ustalenia stanu faktycznego.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 148/09

opal. W LEX nr 577847, zgodnie, z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a to, dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy, jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał zarówno podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (wskazując dowody, na których oparł się czyniąc ustalenia faktyczne), jak również wyjaśnił jego podstawę prawną z powołaniem przepisów prawa, szczegółowo wyjaśniając przyczyny, dla których ustalone w toku postępowania fakty uzasadniają uwzględnienie żądania pozwu. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia, co czyni podniesiony w tym zakresie zarzut bezzasadnym.

Bezzasadny jest podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 819 § 1 k.c., bowiem regulacja ta nie ma w rozpoznawanej sprawie zastosowania.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie nie ulega wątpliwości, iż żądanie pozwu nie stanowi „roszczenia z umowy ubezpieczenia”, ma bowiem swoje źródło w bezpodstawnym wzbogaceniu się pozwanej spółki kosztem powódki, na skutek nienależnie od niej pobranej opłaty likwidacyjnej. Należy, zatem stwierdzić, że do roszczenia powódki, jako wynikającego z bezpodstawnego wzbogacenia, znajduje zastosowanie 10-letni termin przedawnienia, zgodnie z przepisem art. 118 k.c., Który to termin niewątpliwie jeszcze nie upłynął?

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sadu Okręgowego, zasadnie przyjął Sąd I instancji, że roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 385 § 2 k.c. Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżącego w apelacji, zgodzić należy się z Sądem I instancji, że postanowienie umowy dotyczące wysokości opłaty za wykup polisy nie określa głównego świadczenia powódki, gdyż nie odnosi się do essentialia negotii umowy ubezpieczenia. Świadczeniami głównymi są składki ubezpieczeniowe po stronie ubezpieczonego i wypłata sumy ubezpieczenia przez Ubezpieczyciela. Głównym świadczeniem ubezpieczyciela jest wypłata świadczenia. Natomiast głównym świadczeniem ubezpieczającego jest obowiązek uiszczania składki ubezpieczeniowej. Kwota wykupu była świadczeniem, do którego ubezpieczony nabywał prawo po upływie 2 lat trwania odpowiedzialności pozwanego pod warunkiem opłacania składek. Sformułowanie stanowiące, że kwotę wykupu ustala się za okres podnoszenia odpowiedzialności przez Towarzystwo jest niejednoznaczne w tym sensie, że nie wskazuje sposobu dokonania obliczenia, pozostawiając w ten sposób pozwanemu Towarzystwu dowolność w ustaleniu wysokości kwoty wykupu.

Rację ma Sąd I Instancji, że sporne postanowienie jest tym, o którym mowa w art. 385 § 2 k.c., zgodnie z którym niejednoznaczne postanowienia wzorca umownego interpretuje się na korzyść konsumenta. Ponieważ w myśl reguły in dubio contra proferentem nie można ustalać kwoty wykupu w sposób korzystny dla ubezpieczyciela, nie można zatem, uwzględnić jakichkolwiek jego kosztów, skoro samo sporne postanowienie ich nie wymienia, zwłaszcza, że w niniejszym postępowaniu pozwany nie powołuje się na fakt ich poniesienia, ani nie wykazuje ich wysokości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddaliła apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekła na podstawie art.98k.p.c.